

LINDSEY KELKOVÁ

Co ta holka chce?

Srdce má důvody, které rozum nezná...

*Co ta holka
chce?*

*Co ta holka
chce?*

LINDSEY KELKOVÁ

Přeložila Blažena Kukulišová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2014 Lindsey Kelk

All rights reserved.

Z anglického originálu *What a Girl Wants*

(Published by Harper, London, 2014)

přeložila © 2016 Blažena Kukulišová

Redakce textu: Milena Kudělová

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Elektronické formáty Dagmar Wańkowská

První vydání v českém jazyce

ISBN (pdf) 978-80-7507-406-5

Pro Audrey Hardwareovou

*Zatím se nestalo, že bychom k tobě naběhli s oběma
zlámanýma nohama, ale jinak jsme za tebou chodili se všemi
možnými neduhy a bolístkami, co jich na světě je, a vždycky jsi pro
nás udělala, co se dalo. Kdybych se zmohla na polovinu tvé lásky,
síly a nezlomnosti, budu v pohodě.*

PROLOG

Na jednu stranu by se dalo říct, že můj den neprobíhal až tak dobře.

Na stranu druhou jsem *opravdu* řekla Amy, že chci svůj život zásadně změnit, a těžko se v životě najde něco převratnějšího než vyměnit luxusní italský palác za vězeňskou celu.

Navíc druhou vězeňskou celu ve dvou týdnech. Určitě jsem tím zlomila nějaký rekord. Prohlásit, že chcete začít znovu, je jedna věc, ale začínat tím, že se ocitnete na seznamu osob nežádoucích v letadle, protože jste považováni za mezinárodní hrozbu letecké dopravy, je něco úplně jiného. A to jsem si byla skoro jistá, že je v dnešním světě obvyklé dělat věci jinak.

Zhluboka jsem nabrala dech a mocně vydechla. Prohlížela jsem si okousané nehty a snažila se zachovat klid a počkat, až se objeví někdo, kdo zařídí, aby tenhle průser skončil. Ideálně někdo, koho znám, a v doprovodu osoby zběhlé v italských zákonech, ale v tuhle chvíli by mi stačilo ke štěstí, kdyby ti lidé neměli bouchačku, klepeta nebo pendrek. A pokud budou mít bouchačku, klepeta nebo pendrek, ale taky přinesou sušenky, asi se taky budu radovat. Mají v lapáku všichni takový hlad? Prošvihla jsem večeri?

„To máš za to, že pořád jen makáš a nekoukáš na telku jako normální lidi,“ nadávala jsem si v duchu. „Kdyby ses místo učení do školy dívala na *Pistolnice* nebo seriály z vězeňského prostředí jako Amy, tak tyhle věci znáš.“

Přejela jsem bosým palcem zdravé nohy po mělké rýze v betonové podlaze a zauvažovala, jak se tam vůbec ocitla. Než mě sem šoupli, důkladně mě prošacovali a všechno, čím bych mohla vyrobit dvacetimetrový rýpanec v betonu, mi sebrali. Sponky do vlasů, pásek ze šatů, dokonce i podprsenku. Nechali mi jen kalhotky a krásné zářivě růžové

šaty. Nebo aspoň z velké části dosud zářivě růžové – u lemu byly značně umouněné a potřísněné krví. Fakt je, že jsem Kekipiho výslovně *žádala*, ať mi nedává šaty s vlečkou. Takže tohle je pouze jeho vina; tedy kromě všech těch věcí, za které můžu já. A těch je většina.

Překulila jsem se na bok a zafuněla tak trochu jako frustrovaný mrož, celá poškrábaná od drsného povrchu betonové lavice. Aspoň že byl dekoratér důsledný, pomyslela jsem si. Poselství je jasné: minimalistická, strohá moderna. A opravdu jen slabounký smrádek od čurání. Moje vlasy při večerním dobrodružství utrpěly značnou újmu, a jelikož lidská práva jsou všem na policejní stanici úplně putna, měla jsem na hlavě pořádně zašmodrchané hnízdo. Zkusila jsem pomalu rozčesávat prsty chumel tmavě měděných kudrlinek. Když nic jiného, zabiju tím čas, než se jako mávnutím kouzelného proutku objeví můj advokát a dá všechno do rychtyku. Vydržela jsem asi tak čtyřiasedmdesát vteřin, než jsem se začala nudit a vzdala to. Navíc jsem měla strašný hlad.

„Promiňte,“ zavolala jsem zkroušeně a převelice zdvořile. „Promiňte, je tam někdo?“

Cestou sem všechno probíhalo v tak halasném a rozčileném italském zmatku, že jsem si nedokázala vybavit, co se přesně stalo. Pamatovala jsem si, jak mě nějaký nadmíru horlivý policista vytáhl z auta, ale s rukama spoutanýma za zády a vlasy nahrnutými přes oči jsem soustředila všechnu energii na to, abych nespadla; vždyť jsem na sobě měla plesové šaty a pajdala, jednu nohu dočista chromou. Následoval křik a trocha pláče, v obou případech moje. Pak přišla nějaká policajtky a s hojným pomlaskáváním mi sebrala výše uvedené ostřejší předměty. V jistém bodě mi strčili do ruky telefon, ale nazpaměť znám jen Amyino a Charlieho číslo a věděla jsem, že Charlie se mnou mluvit nebude ani náhodou – takže mi zbývala jediná možnost. A samozřejmě jsem se dovolala přímo do Amyiny hlasové schránky. Než jsem se stihla vzpamatovat, šoupli mě sem s antiseptickým ubrouskem na nohy a dvěma náplastmi. Se dvěma náplastmi se pochopitelně nemůžete odkrářovat.

Přes vyztužené zdi ke mně doléhaly tlumené zvuky rušné policejní stanice, slyšela jsem spoustu práskání dveří a vzdálené kvílení sirén, ale mě zjevně neslyšel nikdo. Nebo možná ano, ale bylo jim to fuk.

Můj anglický klid se začínal vytrácet.

„Je tam vůbec *někdo*?“ zařvala jsem ze svého betonového doupěte.
„Halóóóóó?“

No jasně. Chcete-li trošku soukromí, sběhnou se davy lidí, aby se staly svědkem vašeho zločinného chování, ale chcete-li se přeptat, jestli můžete dostat šálek čaje a sušenku, nikde ani noha.

Nikdo nepřišel. Nikomu na mně nezáleželo. Nickovi jsem byla ukradená, Charlie na mě kašlal, Amy měla jiné starosti a bůhví, kde teď vlastně vězela.

Zrovna když jsem uvažovala, jak si udělat ze šatů improvizovaný polštářek, vypukl na chodbě kravál: zvýšené hlasy, řinčení klíčů a spousta úderů svědčících o nějaké šarvátce. A já, možná dostanu spolubydlící.

S bušícím srdcem jsem se narovнала.

Sakra! Asi mi sem opravdu někoho šoupnou.

Vykasala jsem si sukni, vstala a zadržela dech. Nevěděla jsem úplně jistě, čeho tím bojovým postojem chci dosáhnout – v betonové cele velké tři krát tři metry s kovovou mříží místo dveří –, ale ať už se na mě chystalo cokoli, byla jsem připravená. Tedy pokud to nebude větší než já, protože jinak si se mnou dotýčný – ona či on – bude moci dělat, co chce, až do rána. Na život za mřížemi nejsem stavěná. Byla by ze mě příšerná vězeňská ženuška; nejsem ani trochu protřelá, a když se Amy pokoušela udělat mi amatérské tetování kruzítkem a indickým inkoustem, který šlohla v učebně výtvarky, omdlela jsem za oddělením humanitních věd a prošvihla prvních deset minut závěrečné středoškolské zkoušky z frániny.

Než jsem stihla vymyslet vhodný způsob, jak uvítat svého zločinného kumpána v jazyce, jímž se nedomluví (což bez iPhone není snadný úkol), vtrhli do cely dva policejní příslušníci v námořnické modři a pokřikovali jeden na druhého a na rozmazanou šmouhu rukou a nohou, kterou drželi mezi sebou. Couvla jsem zpátky do rohu a snažila se svázat sukni šatů do zvládnutelného uzlu pro případ, že budu potřebovat volné nohy ke kopání, ale neměla jsem dost času. Zatímco jsem se lopotila s látkou, třetí policista rozevřel mříže, aby ke mně jeho partáci mohli šoupnout mou novou nejlepší kámošku.

Jenže se žádná nová nejlepší kámoška nekonala.

Byla to má nejstarší a nejlepší kámoška.

„Policejní brutalita!“ zařvala Amy, vydrápala se na nohy a sevřela mříže cely; poldové uskočili dozadu, jak nejrychleji to svedli. „Napíšu o tomhle svému poslanci v parlamentu! Jen co zjistím, kdo je ten můj poslanec.“

„Amy?“ Sukně mi vyklouzla z ruky a provlhle žuchla na zem.

„Tess!“ Otočila se, oči dokořán a s umouněným obličejem, skočila ke mně a pevně ovinula paže kolem mých studených ramen. „Seš v pořádku!“

„Myslím, že ani jedna nejsme zrovna v pořádku,“ podotkla jsem a přešla pohledem poněkud nezdravé prostředí, v němž se nacházíme. „Co se děje? Je tu s tebou Kekipi? Dovolili mi někomu zatelefonovat a zkusila jsem brknout tobě, ale dovolala jsem se do hlasové schránky.“

„No ne, já se picnu!“ Pustila moje ramena, rozesmála se a pak se radostně sesula na betonovou podlahu. „Já volala tobě! No není to psina?“

„Tak srandovní, že se možná poblíknám,“ odpověděla jsem a rozpačité se složila na zem. Má kolena se rozhodla, že už jim poloha vestoje nevyhovuje. „Kde je Kekipi?“

„Nevím, od chvíle, kdy mě sebrali, jsem ho neviděla.“ Amy dala ruce za hlavu a zavřela oči; její šaty v délce po zem pořád vypadaly velice dobře. Aspoň nebyly umazané od krve. „Určitě sem pro nás přijde. Musím uznat, že váliš – poslední dobou neděláš nic jen tak polovičatě. Teď už tě nikdo nemůže obvinít, že seš nudná, co?“

Odplazila jsem se o půl metru dál, ovinula ruce kolem mříží, vystrčila nos tak daleko, jak jen to šlo, a snažila se nebrečet. Myslela jsem na Nicka a výraz v jeho obličejí. Myslela jsem na Ala, jak bude zklamáný, až se o tomhle všem doví. A taky na Charlieho a na to, jak bych s ním mohla dát všechno do pořádku. Popotáhla jsem do prázdné chodby, civěla okénkem naproti na měsíc v úplňku a povzdechla si.

„Ne,“ řekla jsem usínající Amy. „Nikdo mě nemůže obvinít, že jsem nudná.“

Kapitola první

Stála jsem na ulici před svým příbytkem plných pět minut, než jsem sebrala odvalu a zdolala čtyři betonové schody ke dveřím.

Pět dlouhých let jsem se potýkala s poničeným zámekem, vrážela ramenem do dřevěných dveří, dokud se nerozlétly, a nazývala tohle místo svým domovem, ale po třech krátkých dnech strávených jinde mě děsilo už jen pomýšlení, že mám překročit tento práh. Jistě, dá se říct, že když jsem odtud odcházela naposledy, nebyla jsem úplně zadobře se spolu- bydlící Vanessou. Z nějakého důvodu jí vadilo, že jsem si na týden půj- čila její život, ačkoli jsem přitom odvedla celkem dobrou práci, i když tohle hodnocení vyšlo z mých úst. Vanessa se ovšem rozhodla nesou- středit na ty detaily naší „roztržky“, za něž aspoň částečně nesla vinu – třeba tím, že celé roky vydávala *moje* fotky za své a že za mými zády šous- tala s Charliem, mým Charliem. Jako by jí tohle všechno vypadlo z hlavy, když stála na ulici a ječela, že jsem šílená, a jestli ještě někdy vkročím do jejího bytu, nechá mě zatknout.

Dotkla jsem se prstem svazku klíčů v kapse a přinutila se zdolat další schod vzhůru. Přece mě nemůže nechat zabásnout za to, že jdu domů, připomněla jsem si, a kromě toho je čtvrtek krátce před polednem a v tuhle dobu tam moje spolubydlící nebývá. Jelikož je Vanessa abso- lutně neschopná, po celou tu dobu, co jsem u ní bydlela, platil hypotéku její táta, a pokud se jeho dcerka nacházela v Anglii, každý čtvrtek se s ním scházela u oběda, aby nějak ospravedlnila svou existenci. S Vanes- siným otcem jsem se setkala jen jednou a usoudila jsem, že se možná topí v penězích jako strýček Skrblík, ale asi mu to moc nepálí, protože Vanessa ho má obtočeného kolem malíčku, i když je nejspíš jediným chlápkem na téhle planetě, se kterým se nemůže vyspat, aby dostala, co

chce. Celá ta záležitost mezi tatky a dcerami mě mate. Možná že kdybych před svým tátou zaplácala prodlouženými řasami a pohodila dlouhou blondátou hřívou, taky by za mě zacvakal účty. Asi sotva, když jsme spolu už skoro deset let nemluvili, ale jeden nikdy neví.

Poslední hluboký nádech a stála jsem na horním schodu, tváří v tvář našim otlučeným červeným dveřím. S klíči v ruce jsem se opřela dlaní o skleněnou tabulku a pro jistotu přitiskla ucho ke dřevu. Hm. Neslyším něco? Měla jsem s sebou vzít Amy. Ano, má nejlepší kamarádka je sice drobek, ale umí se rvát jako lvice a nelíbila se mi představa, že otevřu tyhle dveře a ocitnu se před svou rozzuřenou spolubydlící bez Amy po svém boku. Proč tu vlastně jsem? Možná bych měla vzít nohy na ramena a rozběhnout se zpátky k Amy, zalézt znovu pod příkrývku, dodívat se na *Step Up 3* a dělat, jako že nepotřebuju nic ze svých starých věcí. A pak jsem se podívala na tričko, co jsem si ráno půjčila od Amy. Žena vysoká sto pětasedmdesát centimetrů by si neměla půjčovat oblečení od dívky, co měří asi tak o hlavu míň. Jednorožce mám ráda stejně jako každá jiná holka, ale neonově růžoví jednorožci na kratičkém černém tričku? Svět není připraven vidět můj pupík a já taky ne. Potřebuju svoje věci.

Tedy pokud Vanessa všechno moje oblečení nespálila, nevyházela na ulici nebo nepoužila jako utěrky na nádobí či toaletní papír. Tiše jsem se zasmála a zavrtěla hlavou: jak pošetilá představa. Za celých pět let, co ji znám, Vanessa žádnou utěrku nevzala do ruky; tohle se sotva změní. Ale pokud tam nejsem, abych koupila hajzlpapír, to druhé je *určitě* možné.

„Neblbni,“ pokárala jsem se šeptem, vytáhla z kapsy žalostný mobil s poničeným displejem a přiměla ho vyklopit ze seznamu číslo naší pevné linky. Na tenhle telefon od roku 2007 nevolá nikdo kromě mé mámy a těch celosvětově nejférovějších lidiček, co provozují telefonní marketing, ale jakmile zazvoní, Vanessa pokaždé popadne do tří vteřin sluchátko „čistě pro případ“. Nejspíš to číslo dala někde v baru Bradu Pittovi a teď čeká, až jí brnkne.

Poslouchala jsem, jak probíhá spojení, dva dlouhé tóny v mém mobilu a dvoje krátké zazvonění pevné linky. Nutno říct, že jak jsem tam stála před vlastními dveřmi a volala z mobilu do telefonu v bytě, připadala jsem si trochu hloupě, ale usoudila jsem, že cítit se potrhle je pořád lepší než

se znovu veřejně pošťekat s tou psychouškou. Jakmile telefon uvnitř přestal zvonit a slyšela jsem, jak mě dáma z BT sladce vybízí k zanechání vzkazu, ukončila jsem hovor, strčila klíč do zámku a zvesela koplá do dveří.

„Domov, sladký domov,“ povzdechla jsem si.

Od mého odchodu sice uplynuly jen tři dny, ale přece jen bylo divné zase tam být. Když jsem se v bytě ocitla naposledy, připadalo mi až strašidelné, že se tam v mé nepřítomnosti vůbec nic nezměnilo. Kéž bych teď mohla říct totéž. Mé klíče měly své místo v prázdné misce u dveří, kam jsem je opatrně položila, poslechla si důvěrně známé cinknutí a vešla do obýváku. Do prkynka! Bud' si to Vanessa začala rozdávat s tasmánským ďáblem, nebo nás navštívilo sedm strašně našťavaných lupičů. Těžko říct, co z toho je pravděpodobnější. Podlaha pokrytá rozbitými talíři, skleněnými střepy a nejrůznějšími prázdnými lahvemi, obrázky strhané ze zdí a mrsknuté na zem – tím se nejspíš vysvětlovalo sklo –, ale nejvíc mě bolelo srdce při pohledu na moje milovaná DVD s *Buffy, přemožitelkou upírů*, rozházená po místnosti jako nějaká malá frisbee. Vanessa opravdu ví, jak mi co nejvíc ublížit. Prodírala jsem se tou spouští, vjela si rukama do narezlých kudrn a stáhla je do ohonu, než se odvážím nahlédnout do svého pokoje. V duchu jsem se připravovala na nevyhnutelnou devastaci.

Zastavila jsem se, zavřela oči, strčila do dveří a vešla dál.

„No páni!“

Nemohla bych být překvapenější, ani kdybych narazila na rodinku slůňat při čajovém dýchánku s Julií Robertsovou a anglickou královnou. Můj pokoj vypadal úplně stejně, jako než jsem z něj odcházela.

Zavřela jsem za sebou a provedla zběžnou obhlídku. U dveří pořád ještě ležel můj kufr, lůžkoviny v posteli zůstaly od nedělní noci, kdy jsme tu s Amy přespaly, pořád stejně zmuchlané a na nočním stolku stál hrnek plný čaje, o poznání nevábnější, než když jsem ho viděla naposledy. Mé oblečení zůstalo ve skříni a nepověšené obrázky se stále opíraly o zeď. Ten rapl, co Vanessu popadl, když řádila v obýváku, z ní musel vyprchat dřív, než stačila obrátit naruby i můj pokoj.

Nebo tady nastražila bombu... Na vteřinu jsem ztuhla, znovu se rozhlédla a pátrala po čemkoli, co vypadá výbušně.

Jakmile jsem se ujistila, že se pod mým kobercem z Ikey neskrývají nášlapné miny, pustila jsem se do práce. Ať už se tu v době, kdy jsem kempovala u Amy v Shepherd's Bush, dělo cokoli, chtěla jsem si jen posbírat své věci a vypadnout. Otevřela jsem dosud plný kufr u dveří, vyházel jeho obsah na postel, vyměnila špinavé hadry za čisté a přitom v duchu kroutila hlavou nad svou volbou garderoby. Vlevo od kufru leželo na posteli moře pestrobarevného hedvábí – věci, co jsem si půjčila od své kamarádky Paige – a vpravo konzervativní změť černých kalhot, bílých halenek a modrého svetříku – můj každodenní úbor. Nic s výstřihem do věčka, to se mi přičilo. Nejodvážanějším kouskem šatstva z hromádky vpravo byla úzká sukně se vzorem kohoutí stopy, ale jakkoli jsem se snažila vydávat ji za šik model ve stylu seriálu *Mad Men*, ve skutečnosti si ji koupila máma ve výprodeji M&S v Doncasteru, doma zjistila, že jí nesedí, a nechtělo se jí trmácet se tam zpátky. Určitě musí existovat nějaká střední cesta mezi krátkým tričkem s neonovým jednorozcem a dospěláckým ekvivalentem mimořádně hnusné školní uniformy, ne?

Když jsem naplnila kufr depresivně sporým základem svého ošacení, sedla jsem si vedle něj na postel a chvíli jen tak civěla do prostoru. Co dál? Co mám dělat? Ostatní tu nechat a už se sem nevrátit? U Amy o moc déle zůstat nemůžu. Šest lidí na jeden záchod je už i tak šílenství, a když ještě přibude sedmá osoba, opravdu by to mohlo pár jejich spolubydlících dohnat za mez, kdy si ještě jakž takž udržují duševní zdraví, ale odstěhovat se jinam znamená nutnost schrastit peníze na zálohu, nábytek, toaletní papír, prostředek na umývání nádobí a Sky Plus, a já jsem úplně švorc.

Zírala jsem na gumovou kačenku, kterou jsem zachránila z koupelny, a čekala na nějakou reakci. Obvykle je na neživý předmět dost ukecaná, ale tentokrát zcela netypicky mlčela.

„Asi nemám na vybranou,“ řekla jsem hlasitě, abych prolomila strašidelné ticho v opuštěném pokoji. „Vrátím se k Amy.“

„Nebo můžeš jet do Milána,“ podotkla kačenka. „Klidně.“

„Zmlkni, káčo,“ utrhla jsem se na ni, rozevřela zip a hodila ji do hlu-bin kufru. Tohle mě odnaučí ptát se na radu koupelnového příslušenství. „Co ty víš?“

Milán.

Seděla jsem na kraji postele, pohupovala nohama dopředu a dozadu a pohrávala si s konečkem ohonu. Milán, Milán, Milán.

A vtom jsem uslyšela, jak někdo kopnutím rozrazil dveře.

„Do prkna dubovýho!“ slyšela jsem kousek od svého pokoje Vanessin hlas a v záchvatu paniky vyskočila na nohy. Podívala jsem se doleva. Šmejďácká skříň, co by neunesla ani skříťka, natož mě. Podívala jsem se doprava. Zed’.

„Ano, tati, říkám, že vím.“

Zabouchla za sebou přední vchod a její klíče dopadly s rachotem do misky u dveří: té, kam jsem před deseti minutami hodila klíče i já.

„Ale tenhle týden je úplně příšernej a nemám na oběd náladu,“ kňučela Vanessa. „Co kdybys mě místo toho vzal na večerň?“

Z nedostatku lepších nápadů jsem padla na kolena, zalezla pod postel a přetáhla si přes hlavu náhradní zimní peřinu. Snažila jsem se s co nejtíšším kuckáním prodírat mnohaměsíčním nánosem prachu, nespárovaných ponožek a lajdácky odhozených obalů od čokolády a soukala se pozpátku tak dlouho, až jsem narazila nohama na stěnu. Když jsem si odhrnovala z obličejce uvolněné pramínky vlasů a otírala z tváří chuchvalce prachu, ucítila jsem, jak se mi cosi škrábavě otřelo o kůži. Hrábla jsem po tom s nadějí, že ať je to cokoli, má to moc plnit přání, a vzápětí zjistila, že ve skutečnosti jde o kondom – durex s prošlým datem, pořád v tom lesklém, nadějném obalu.

Jsem na tom takhle: v osmadvaceti připlácnutá holým mrznoucím břichem ke špinavé podlaze, na sobě o dvě čísla menší tričko, pod postelí, kde na mě útočí věkovitá pánská ochrana.

Hlouběji už klesnout nemůžu.

„Někam, kde je to hezké...“ Poslouchala jsem, jak Vanessa pokračuje ve smlouvání s tatíkem, a přemítala, jestli by se dalo natáhnout si kondom přes hlavu jako punčochu a vystřelit z bytu ven nepoznána. „Do Nobu?“

Taky bych chtěla do Nobu. Koza jedna.

„Ne, tati,“ zafňukala v obýváku. Zdálo se, že ten brajgl, co tam udělala, jí zdaleka nevadí tolik co mně. „Bolí mě hlava. Potřebuju být odpoledne doma a odpočinout si. Já vím, asi až moc tvrdě dřu.“

Tohle není zrovna skvělá zpráva. Jak asi dostanu z bytu svůj kufr s čistými spodňáry, jestli Vanessa neodprejskne na oběd? V zájmu své soudnosti jsem se přinutila ignorovat komentář o příliš velkém pracovním vytížení.

„Tak jo, domluv to na osmou. Zatím.“

Naštěstí se zdálo, že si Vanessa nevšimla mých klíčů v misce u dveří, takže mám jistou šanci z téhle bryndy vyvážnout, pokud budu v příštích sedmi hodinách zticha a ani se nehnu, uvažovala jsem. Což je sice nepravděpodobné, ale přece jen přijatelnější než snažit se dostat z bytu, dokud tam Vanessa je, i když se mi najednou strašně chtělo čurat. Můj močový měchýř má příšerný smysl pro humor. Tuším, že se takhle nějak musela cítit Anne Franková. Jen ještě o hodně hůř.

Příčilo se mi nevidět, co se děje. Hnusilo se mi ležet ve špíně pod postelí a třímát v jedné ruce rozbitý mobil a ve druhé kondom, co prošel v roce 2012. Jak odporné zjistit zrovna v tuhle chvíli, že evidentně trpím klaustrofobií. Vyklepaně jsem lapala po dechu a ve snaze ignorovat své dříve neodhalené pocity úzkosti se zaměřila na zvuky, nesoucí se odjinud. Popelářský vůz na ulici, klapání jehlových podpatků ve vedlejší pokojí, tlumené klení. A pak, po chvíli, co se táhla jako věčnost, jsem uslyšela hukot vody ve sprše.

Když s někým bydlíte pět let, docela se vyznáte v jeho koupelnových zvyklostech. Ať už Vanessa spěchá jakkoli, neumí se odbýt ničím, co by se třeba jen blížilo rychlé sprše. To je moje šance. Vysoukala jsem se zpod postele, snažila se nevnímat, jak ukrutně se mi chce na záchod, popadla z postele kufr a zamířila k přednímu vchodu. Od volnosti mě dělily pouhé zlomky vteřiny, má zpocená dlaň už držela kliku u dveří, jenže vtom se za vroubkovaným sklem objevila něčí rozmazaná silueta a kdosi zabušil na dveře tak rázně, že jsem málem vylítla z kůže.

„Slečno Kittlerová? Tady je policie. Můžete přijít ke dveřím?“

Policie? Co tady sakra dělají poldové? Přestože jsem umírala zvědavostí, vím až moc dobře, co se může přihodit zvědavé kočce, a na rozdíl od kočky nemám osm životů do zásoby.

Odcupitala jsem zpátky do svého pokoje tak rychle, jak to jen šlo. Ještě pořád jsem měla dvě možnosti. Buď zase zalézt pod postel s pětiletou

vrstvou špíny a tím nejžalostnějším kondomem, co jich na světě je, nebo vylézt ven oknem. Co je horší: čekat, až vás najdou londýnští strážcové pořádku schovanou pod vlastní postelí, nebo vylézt z okna, skočit z výšky tří a půl metru na beton a dole si třeba srazit vaz? Tak či onak se s velkou pravděpodobností počurám. Když se od dveří ozvalo druhé zabušení a v koupelně přestala téct voda, dospěla jsem k rozhodnutí. Bude to držkopád na beton.

Otevřela jsem okno, vytáhla na kufru rukojeť a svésila ho co nejniž. Když se ocitl jen kousek nad zemí, pustila jsem ho a kousla se do rtu, abych se nerozječela, protože se dole na dvoře rozlétl v tiché explozi bavlněných kalhotek M&S, po níž následovalo tlumené, ale přece jen odporne křupnutí, načež se můj foťák vydal na zběsilý úprk za svobodu.

„Okamžik, už jdu!“ křikla Vanessa po třetím zabušení na dveře.

„Fakt je,“ řekla jsem si, vylezla na okenní římsu a usadila se na samém krajíčku, „že tohle není ani druhá největší pitomost, co v tomhle měsíci provedu.“

Nakoukla jsem dolů na improvizovaný Rorschachův test – místo inkoustových skvrn spodní kalhotky – a posunula se kousíček dopředu, plná pochyb víceméně o všech volbách, které jsem kdy v životě udělala. No co, jestli si při tomhle pádu zlomím obě nohy, aspoň se tím vyřeší otázka Milána. Po světě nelítá moc fotografek, co se belhají s nohama v gypsu. Z nesnesitelně pompézní sousední zahrádky s bylinkami v květináčích na mě vykoukla gumová kačenka, zvedla neexistující obočí a netrpělivě čekala.

„Ach bože, jsem tak hloupá.“ Už mi bylo fuk, jestli mě někdo slyší. Záleží jen na tom, abych se nezabila. „Co to dělám? Přece z toho pitomého okna nevyskočím!“

S odkrvenými prsty křečovitě obtočenými kolem okenního rámu jsem se otočila s úmyslem přehodit nohu dovnitř a nasoukat se zpátky. Bohužel jsem přitom zapoměla, že pokud mi jistý Nick Miller nezvedne nohy nad hlavu, jsem ta nejmíň pružná ženská téhle planety. Vlét znovu do bytu nejspíš bude setsakra těžší než vylézt ven. Nějak se mi podařilo dostat záda zpátky k plastovému rámu a zadnici na půl cesty z okraje římsy, ale pak jsem si uvědomila, že se poutko v pase mých džín

zachytilo o kličku. A zatímco jsem se tam vrtěla v té neskutečně směšné poloze s jednou nohou uvnitř a druhou venku a vypadala, jako že si tam dělám tři a půl metru nad zemí intimní chvilku, dveře mého pokoje se rozlétly a dovnitř vtrhli dva uniformovaní policisté s mou spolubydlící zahalenou v osušce.

„Ani hnout!“ křikl polda číslo jedna.

„Zpátky do domu!“ zaječel polda číslo dva.

„Nechci být drzá...“, vypískla jsem. „Ale můžete si vybrat, co z toho? Nehýbat se by asi šlo, ale nevím jistě, jestli se dokážu vrátit dovnitř.“

„Zůstaňte tam, kde jste, slečno Kittlerová,“ řekl policista číslo jedna, jehož podle všeho mnohem víc zajímalo, co Vanessa stěží skrývá pod osuškou, než jakýkoli zločin, který jsem podle nich mohla spáchat, „my se o to postaráme.“

„Díky,“ řekla Vanessa a z hrdla jí vyklouzlo jakési fňuknutí, zatímco se krčila za policistou číslo dva. „Hrozně jsem se lekla. Musela se sem vloupat, když jsem byla ve sprše.“

„Cože?“ vykvikla jsem, zatímco se ke mně pomalu sunul policista číslo jedna. „Nejde o žádné vloupání. Mám klíče – bydlím tady.“

„Probereme to všechno na stanici.“ Polda číslo dvě se ke mně blížil se zvednutýma rukama. A v jedné z nich držel klepeta. „Slezte z té římsy.“

„Na stanici nejedu,“ řekla jsem, zvedla jednu ruku v gestu přátelské kapitulace a druhou se ze všech sil držela okenního rámu. „Tohle není vloupání.“

Nevěřicně jsem zírala na výjev před sebou. Vanessa v bezpečí za hochy v modrých uniformách se na mě potměšile culila a přitahovala si osušku trochu víc k tělu.

„Chci, abyste ji zatkli,“ řekla. „Prosím, odvezte ji pryč.“

„Já tě zabiju!“ Pustila jsem okenní rám a snažila se uvolnit poutko džín z kličky. „Tohle je absurdní.“

„Slyšeli jste to!“ zaječela Vanessa. „Vyhrožuje mi zabitím!“

Vše, co se dělo dál, si vybavuju jen rozmazaně. Nejsem si jistá, jestli šlo o pud sebezáchovy nebo výpadek zaviněný hněvem, ale bez varování jsem cítila, jak moje mysl opouští tělo, odlétá do rohu pokoje plného pavučin a dívá se na výjev, který se tu odehrává. Jakmile jsem se pustila

okenního rámu a hrábla dozadu, ten z policistů, co se nesnažil ošmatávat mou zrádnou spolubydlící, se ke mně rozběhl. Když se blížil, poutko mých kalhot usoudilo, že vlastně nepotřebuje být zachyceno o kličku, a v tu chvíli mi docvaklo, že jediné, co mě ještě v okně drží, je právě tohle poutko obtočené kolem příslušné kličky.

Zdálo se, že pád z okna není až tak zlý. Podařilo se mi přistát na báječné hromadě mých spodních kalhotek; byla jsem přinejlepším trošku omráčená a přinejhorším jsem měla otřes mozku jako hrom. Ale dívejme se na to z té lepší stránky: asi je dobré nebýt úplně při vědomí, když vám sdělují vaše práva a vezou vás spoutané na policejní stanici, no ne?

Kapitola druhá

„Jak říkám,“ prohlásila jsem a tiskla si dlaní rameno, v němž mi bolestivě škubalo. „Mluvím o tom pořád dokola. *Bydlím* v tom bytě, jsem tam doma. Ano, patří Vanesse, ale platím činži. V misce u dveří leží moje klíče. Nevloupala jsem se k ní.“

„Tak mi připomeňte, proč jste lezla z okna s kufrem plným věcí slečny Kittlerové, místo abyste použila přední vchod?“

Jakmile policisté zjistili, že nemám zlomeniny, navzdory mým hlasitým a rozmanitým protestům mě odlífrovali na stanici k výslechu. Jako v nějakém policejním seriálu. Musela jsem strpět všelijaké nedůstojnosti včetně snímání otisků prstů současně s jedním rozložitým skinheadem, kterého jsem určitě odněkud znala, a potom mě šoupli do malého kamrlíku, kde mě vyslychala policejní vyšetřovatelka. Vypadala, že z toho má stejnou radost jako já, ačkoli byla mnohem lépe oděná a zdaleka ne tak potlučená. Nebo se aspoň zdálo, že to, co má na sobě, jí za a) sedí a za b) skutečně patří.

Rozhlédla jsem se po místnosti a snažila se vykoumat odpověď. Nebylo to tam až tak hrozné, jak jsem si to představovala. Spíš čekárna na pracáku než děsivá cela – a pokud máte kamarádku jako Amy, čekárna na pracáku je pro vás důvěrně známé místo.

„Bydlíme spolu a trochu jsme se poštěkaly,“ vysvětlovala jsem a přemítala, jakou mám šanci dostat pár nurofenů a šálek čaje, kdybych hezky poprosila. „Nechtěla jsem s ní mluvit, chápete, a tak jsem vyskočila z okna.“

Což mi dávalo dokonalý smysl.

„Takže spolu žijete jako pár?“ zeptala se policistka, na vteřinu vytáhla obočí a velice rychle je vrátila do normální polohy. Zjevně ji proškolili ohledně citlivých témat.

„Ani náhodou!“ Škubla jsem sebou jednak při představě, že bych

s Vanessou něco měla, a taky bolestí v rameni. „Je příšerná. Jednou po mně hodila kočku. To už bych radši chodila s váma.“

„Co prosím?“

„Kočky se nic nestalo,“ hodila jsem rychle zpátečku. „Vanessa je má spolubydlící. Nebo spíš u ní bydlím. Samozřejmě se stěhuju, ale za tento měsíc jsem zaplatila nájem, takže jsem se k ní nevloupala.“

„Jen jste se chtěla nenápadně vytrazit,“ řekla, neschopná udržet obočí tam, kam patří. „A proč jste měla v kufru foťák slečny Kittlerové?“

Tohle byla jediná část, kterou budu horko těžko vysvětlovat. „Býval to můj foťák,“ odpověděla jsem. „Jednou jsem jí ho dala, protože jsem v tom měsíci neměla na činži, ale pak jsem si ho kvůli něčemu půjčila. To je vše, neukradla jsem ho.“

„Jen jste si ho půjčila?“

„Ano.“

„Bez ptaní?“

„Ano.“

„Což se obecně považuje za krádež.“

Byla jsem vychována k velkému respektu vůči policistům. Dodnes kolem nich nedokážu na ulici projít, aniž bych si připadala podivně provinilá nebo si v duchu broukala písničku „Když nevíš, kam jít, policista ti poradí“, ale tohle začínalo být na hlavu.

„Opravdu jsem neprovedla žádnou špatnost.“ Snažila jsem se zůstat tak klidná, jak je to v lidských silách. „Vanessa se jen snaží dostat mě do průšvihů.“

„Ale zní to velice nepravděpodobně, že ano?“ Vyšetřovatelka se na židli opřela, přehodila nohu přes nohu a poklepala propiskou na notes před sebou. „Co byste si na mém místě myslela?“

„Řekla bych si, že mám lepší věci na práci než nechat se zatáhnout do malicherných půtek mezi dvěma spolubydlícími. Copak tam venku nejsou žádní pořádní kriminálníci, které je zapotřebí pochyťat?“ zeptala jsem se a zase rychle sklapla.

Vážně, musím zapracovat na svém sebeovládání. Chovám se, úplně jako když mi tehdy v práci ruply nervy a shodila jsem jedné holce ze stolu hrnek. Svým způsobem...

„Jistě, jsou jich stovky.“ Policistka narovнала záda a zastrčila si tmavě blond mikádo za uši. „Ale opravdu mě těší plýtvat hodinami svého času a tisícovkami liber z peněz daňových poplatníků na vaše malicherné půtky.“

Celá zkroušená jsem se zabořila do nepohodlného plastového křesílka a zadívala se na zem.

„Promiňte,“ řekla jsem co nejpokorněji. „Je mi to upřímně líto. Pocho-pitelně jsem se dnes ráno neprobudila s úmyslem vypadnout z okna, ale celá ta věc s Vanessou je příšerně dlouhá historie, a kdybych vám ji vyprávěla, nevěřila byste mi.“

„Co kdybyste to zkusila?“ vyzvala mě. „Dobré historiky mám ráda a už jsem slyšela ledao.“

„Fajn.“ Opatrně jsem složila ruce pod řadry. Nelíbilo se mi ukazovat příslušníci policie své břicho, navíc špinavé, protože asi tak před hodinou vymetalo podlahu pod mou postelí. „Ale opravdu mi nebudete věřit.“

„Mrzí mě, že jsem vám způsobila takové trable.“ Vyšetřovatelka Tracy mě velice jemně objala a opatrně mi přehodila kabelku přes neporaněné rameno. „Určitě nechcete jet do nemocnice? Budu mnohem klidnější, když se necháte prohlédnout.“

„Jsem v pořádku, vážně,“ ujistila jsem ji. „Potřebuju jenom pořádného panáka.“

„A místo k bydlení,“ dodala. „Pošlu vám textovku ohledně té své kamarádky – možná ještě někoho hledá.“

„Díky. To by bylo skvělé.“ Přetáhla jsem si popruh kabelky přes hlavu. „Opravdu si toho cením.“

Vyšlo najevo, že Tracy mé historce věří, ačkoli už hodně dlouho neslyšela nic tak dramatického. Taky se ukázalo, že nemá ráda ženské, co odírají slušné holky, ani ženské, co za zády kámošky šoustají s klukem, do kterého je dotyčná kamarádka blázen. A přestože se nedalo moc udělat s tím, že Vanessa trvá na vrácení foťáku, Tracy mě aspoň mohla propustit jen s napomenutím a dát mi šálek bezva čaje, když jsem jí povídala svůj příběh. Dokonce jsem nakonec dostala i nurofen, ale až poté, co jsem svou story odvyprávěla všem ženám na policejní stanici.

„Nechce se mi věřit, že takové holky fakt existují.“ Tracy zavrtěla hla-

vou, vyvedla mě z místnosti vyhrazené k výslechu a kývla na někoho, ať přinese můj otřískaný kufr. „Omlouvám se za ten zmatek. Jestli chcete, řeknu někomu, ať vás odveze do bytu a počká, než si posbíráte zbytek věcí.“

„Ne, to je dobré.“ Opravdu jsem chtěla jen vypadnout. „Tím se netrapte.“

„Dobře, ale slibte mi, že dáte vědět, jak se rozhodnete ohledně Milána.“

Už je to tu zas. Milán.

Slavnostně jsem jí to slíbila a po poslední rundě objetí od všech žen, co se náhodou ocitly v blízkosti policejní stanice v Shoreditchi, jsem jim rozpačitě zamávala na rozloučenou a odvěkla se na sluníčko. Venku bylo krásně. Když jsem padala z okna svého pokoje a byla šoupnuta do policejního auta, pořádně jsem si nevšimla, jaké je počasí.

„Ze všech lidí, co znám, jsi poslední, koho bych čekal, že někdy vyzvednu od bengošů.“

Zašvidrala jsem do sluníčka a radostně se usmála. Opřený o modré kovové zábradlí, v jedné ruce mobil a ve druhé tašku z Teska, tam stál Charlie Wilder, sto devadesát nádherných centimetrů v celé své kráse.

„Ustrneš a umíráš.“ Při pohledu na něj jsem si radostně oddechla, v bezpečí a nesvá; trochu se mi točila hlava. „Nějak teď tropím hlouposti.“

Kývl hlavou. „Všiml jsem si.“

Stáli jsme rozpačitě metr od sebe a žádný z nás se nehrnul do tradičního objetí. Neviděla jsem Charlieho od chvíle, kdy jsem před třemi dny dobrovolně emigrovala k Amy, a předtím jsme se neviděli od té doby, co jsme se podnapili, svlékli do naha a rozdávali si to, takže se dá celkem pochopit, že tohle byl kapka trapas.

„Chceš mi povědět, jak se ti povedlo nechat se zabásnout?“

Chvilku jsem přemýšlela. „Ani ne.“

„Fajn.“ Charlie zvedl tašku z Teska a beze slova se chopil mého kufru. Takový džentlmen. „Tohle jsem ti koupil. Poldové prý nedávají nijak bezva sváču. Což samozřejmě vím jen z doslechu, já ještě zatčenej nikdy nebyl.“

„Vlastně na mě byli moc hodní,“ řekla jsem, vzala tašku a hrábla do ní. Óóó, čokoláda Galaxy. „Když jsem jim všechno vysvětlila.“

„Určitě to nechceš vysvětlit i mně?“ zeptal se, zatímco jsem roztrhávala obal, a loupal okem po mém tričku. „Tohle musíš nosit za trest?“

„Ne, a taky ne.“ Úkosem jsem se na něj podívala a prohrábla zbytek jeho darů. Dietní kola, lentilky Skittles, pytlík těch čerstvě upečených obřích sušenek s kousky čokolády – fakt se snažil, přinesl všechno mé oblíbené nezdravé mlsání.

„Tak či onak, jsem rád, žes zavolala.“ Udělal krok mým směrem; cítila jsem vůni vody po holení a viděla téměř černé kroužky kolem jeho duhovky, husté, kudrnaté měděné vlasy a – prokristapána, skoro jsem žuchla na zem.

„Jejda!“ Charlie vymrštil ruku, aby mě chytil, než se skácím, přitáhl mě k sobě a podepřel. Bez okolků přiznám, že být v Charlieho náruči se mi hodně líbilo. „Pojď, jede se domů. A pak mi krucinál povíš, co se děje, ať se ti to líbí, nebo ne.“

Stejnou měrou slabá, zmatená, a navíc maličko nadržena jsem mu dovolila vzít mě kolem ramen, naložit mě do čekajícího taxíku Addison Lee a ponechat Vanessin foťák, nové přátele a veškeré pozůstatky vlastní důstojnosti u výkvětu ze Shoreditchu.

Charlieho byt je typický mužský příbytek. Bílé zdi, modré závěsy a všechen nábytek rozestavený do kruhu kolem obscénně velké televize v rohu obývacího pokoje. Hodila jsem kabelku na kožené sklápěcí křeslo a nechala se odvést k pohovce; satelitní herní konzole a Xboxy mě vítaly pomrkáváním. Na tomhle gauči jsem seděla snad milionkrát – bože, jela jsem s Charliem do DFS a pomáhala mu jej vybrat –, ale dnes jsem si připadala podivně nespá, jako bych nevěděla, kam se dívat nebo čeho se můžu dotknout. Ze zdi na mě zíral zarámovaný plakát *Mafiánů*, který jsem mu dala před čtyřmi lety k Vánocům. Seděla jsem na krajíčku pohovky, stehna pevně semknutá, a vděčně se usmála, když se Charlie vynořil z kuchyně se sklenicí vody a kodeinem; pamatovala jsem si, jak jsem ho jím před rokem krmila, protože si pochroumal koleno.

„Kolik ještě bude trvat let, než tohle splatíš?“ zeptala jsem se a poplácala gauč, na který se usadil v uctivé vzdálenosti ode mě. Což při jeho sto devadesáti a mých sto pětasedmdesáti centimetrech nebylo snadné. Charlie a já máme sklon způsobit, že každý nábytek vypadá jako stvořený pro trpaslíky.

„Myslím, že tři.“ Odhrnul si z obličeje narezle hnědé vlasy; jeden nebo dva pramínky odmítly poslušnost a dál se držely čela. „Předpokládám, že se pak rozpadne nebo něco na ten způsob. Tak poznám, že oficiálně patří mně.“

„Jo,“ přikývla jsem a napila se vody. Voda je dobrá. Sprcha by byla lepší, ale pořád jsem si připadala trochu divně a netušila, co dobrého by mohlo vzejít z toho, že mě k sobě vzal. „Jasně.“

Charlieho Wildera znám deset let. Zním jeho výšku, datum narození a krevní skupinu. Máme přesně stejnou barvu vlasů a očí. Vím, kdy přišel o panictví, vím, že kecal, když tvrdil, že ho v patnácti lanařili do fotbalového týmu Newcastlu, ale nikdy dřív jsem se v jeho společnosti necítila divně; do té doby, než jsem zjistila, jak vypadá jeho penis.

„Jo, jasně,“ zopakoval Charlie jako ozvěna. „Jsi v pořádku?“

„Je mi fajn,“ řekla jsem a snažila se ještě víc se napřimit a vypadat vyrovnaněji. V krátkém tričku s neonovým jednorozcem... „Sice jsem vypadla z okna a strávila celé odpoledne na policejní stanici, ale jinak jsem v pohodě, zdravá jako ryбка.“

„Jsem rád, žeš zavolala.“ Vzal mi z ruky prázdnou sklenku a postavil ji na zem. Naše prsty se přitom ani jednou nedotkly. „Čekal jsem, kdy se ozveš.“

Co bych za to dala, vést tenhle rozhovor v jiném ohozu.

„Já vím.“ Cítila jsem mezi zuby okraj nehtu u palce a soustředila pozornost na blikající hodiny přehrávače Blu-ray. Byla jsem si vcelku jistá, že není čtvrt na sedm ráno, a měla silně nutkání nastavit ho správně. „Promiň.“

„Neomlouvěj se.“ Dívala jsem se, jak si Charlie zouvá nohama konversky, jednu po druhé, a odkopává je na obvyklé místo u dveří. „Vím, že jsem toho na tebe v pondělí vyklopil strašně moc. Nečekal jsem, že mi rovnou odpovíš.“

Usmála jsem se, podívala se na nejlepšího kamaráda na pohovce vedle sebe a uviděla chlápka, o kterém pořádně nevím, jestli ho znám. „A já přece vždycky odpovídám hned, že ano?“

„Jo, to je fakt,“ zasmál se tiše. „Přiznávám, nečekal jsem, že ti bude trvat tak dlouho, než se ozveš.“

Do Charlieho jsem se zabouchla hned první den na univerzitě a pak ho milovala celé roky. Byl Ten Pravý. Muž, s nímž jsem ve svých představách procházela uličkou k oltáři, ten, co měl být otcem mých dětí. Chtěla jsem, aby vyměňoval pojistky, chytal pavouky, věděl, kde máme uložené doklady k pojištění auta, a dělal vše ostatní, co souvisí s dlouhým a šťastným společným životem. Jenže celých deset let jsem byla pro Charlieho jen tou, co mu připomíná Den matek, tou, co s ním může kdykoli zajít na oběd nebo po práci na pivo. Holka, která mu vysvětlila, že karafiáty z benzínky nejsou nikdy dostatečná omluva, a vymetala s ním svatby, když zrovna s nikým nechodil.

Každý si může vyložit po svém, kdo je Ten Pravý.

A pak, před dvěma týdny a za nanejvýš romantických okolností – opilí levnou vodkou na spodní pryčně mé palandy z dětství – jsme si to spolu konečně rozdali. Bylo to nádherné, a nejen proto, že jsem s nikým nespala tak dlouho, že mám pod postelí kondomy s prošlou lhůtou; připadalo mi to absolutně senzační, přímo fantastické. Ale jen do chvíle, kdy na mě Charlie ráno vybalil „nechci zničit naše přátelství“ a já zjistila, že potají šoustal s Vanessou.

Jen co jsem ho odpálkovala a řekla, ať se ke mně s tím svým pošpiněným ptákem nepřibližuje, samozřejmě usoudil, že to se mnou chce dát dohromady. A taky se mnou založit vlastní reklamní agenturu. Protože chodit spolu po tom všem, co se sběhlo, mu ještě nepřijde dost zapeklité, zjevně je nutné přihodit do zmatku nějaké ty pracovní vztahy.

„Měla jsem toho hodně...“ Nenápadně jsem zívla; jen co jsem se pohnula, ozvala se bolest v rameni. Víckrát rozhodně skákat z okna nebudu, tohle bylo naposled. „Opravdu nevím, co jiného říct.“

„Všiml jsem si, že teď nejsi moc sdílná,“ řekl. „Vlastně jsi mi o Havaji nepověděla vůbec nic. Pořád o tom nechceš mluvit?“

„Vážně, ze všeho nejvíc chci spát,“ přiznala jsem. „A možná se taky vykoupat a nemít už na sobě Amyiny věci. Ne nutně v tomhle pořadí.“

Vlastně jsem to myslela takhle: radši se vrátit na policejní stanici než Charlieho vykládat, co se dělo na Havaji.

„V tom případě...“ Vstal a protáhl se. Je tak hrozně vysoký. „Budu dělat, jako že jdu čurat, ale vlastně jdu vyčistit vanu, a pak se zdejchnu

a nechám tě trochu se prospat. Díky bohu že tohle není tvoje tričko. Zrovna jsem se chystal v tom směru zasáhnout.“

„Jela jsem na Havaj,“ odpověděla jsem. „Nezbláznila jsem se.“

„Chápu.“ Zasalutoval, zvedl mou prázdnou sklenku a zamířil do kuchyně. Když se vrátil, byla jsem už na pohovce stočená do klubíčka a zavrtaná mezi polštáře, které jsem ho přiměla koupit ve výprodeji u Heal's.

„Vypij to.“ Podal mi další sklenici vody. „Jdu napustit vanu.“

Ležela jsem na gauči, poslouchala hukot tekoucí vody a dívala se, jak v pozdně odpoledním slunci v obýváku poletuje prach; uměla jsem si snadno představit, že to s Charliem dáme dohromady. Bylo by hezké mít někoho, kdo mě tak dobře zná a postará se o mě. Mohlo by to být nádherné. Práce, jakou jsem vždycky chtěla, muž, kterého jsem si vždycky přála mít. Vysněný život.

Jenže pořád musím myslet na to, co by se dělo, kdybych jela do Milána. Nejde mi z hlavy, co by mohlo být s Nickem... Hrábla jsem nohou po kabelce, líná sednout si a podat si ji. Přitáhla jsem ji po pohovce blíž a vylovila mobil. Musela jsem telefon s poničeným displejem natáčet na tu a onu stranu, abych si prohlédla došlou poštu. Zbytečná námaha, není tam nic k vidění. Žádné nové e-maily, zmeškané hovory ani textovky. Nic od Nicka, ani ťuk. Tři dny mlčení, jinými slovy věčnost.

„Chceš do vany bublinky?“ křikl Charlie z koupelny. „Mám pěnu do koupele. Proč mám pěnu do koupele?“

„Protože jsi ženská?“ zeptala jsem se, šoupla mobil za záda a utáhla ohon na vršku hlavy. Na celebritách vypadají dlouhé, husté kudrny senzačně. V reálném životě jsou příšerně otravné. „Ano, chci bublinky, prosím.“

„Bezva, už se to chystá,“ řekl Charlie a vynořil se z koupelny s vyhrnutými rukávy a trošku zardělý. Aspoň jsem věděla, že je vana řádně vydrhnutá. Charlie patří k těm mužským, co se domnívají, že když je koupelna prostor pro očistu, má schopnost vypucovat i samu sebe. Opravdu jsem doufala, že zastihnu ručníky v dobré formě... „Chceš tričko nebo tak něco? Myslím, že spodní prádlo k zapůjčení pro tebe nemám.“

„To je asi dobře,“ odpověděla jsem. „Díky. Žes pro mě přijel a vůbec.“

„Ty ses snad o mě nikdy nepostarala?“ Stál vedle gauče a zíral na mě, jako by mě nikdy dřív neviděl.

„Co je?“ Taky jsem se na něj zadívala. „Co se děje?“

„Chybělas mi,“ řekl.

Zatajila jsem dech a cítila, že mi srdce buší rychleji, než bych si přála.

„Ty jedna káčo blbá,“ dodal.

Srdeční tep se v tu chvíli zpomalil.

Pár vteřin jsme oba mlčeli a žádný z nás se nehýbal. Hleděla jsem na Charlieho, vysokého, statného a se schlíplými hnědými vlasy. On hleděl na mě, vysokou, v děsném ohozu a rozplácnutou na zádech.

„Musím na chvíli ven,“ prolomil ticho a vykročil ke dveřím. „Víš, kde co najdeš. Vrátím se před večerí. Zatím.“ Opatrně za sebou zavřel.

„Zatím,“ zopakovala jsem, počkala, až uslyším od vchodu klapnutí, vytáhla zpod zadnice mobil a zadala Amyino číslo.

„Jo jo jo,“ ozvala se okamžitě. „Zrovna si říkám, kde vězíš.“

„Mám za sebou dlouhý den,“ odpověděla jsem. Na to, abych jí vyprávěla o svém dobrodružství v roli lupiče, jsem nebyla dostatečně bdělá. „Jsem u Charlieho.“

„Hm, vážně?“

„Nemusíš se hned pohoršovat,“ řekla jsem. „Je to jen Charlie.“

„Ten Charlie, co mi každý den volá, protože s ním odmítáš mluvit?“

„Jo, ten.“ Natáhla jsem nohy před sebe a mé rameno zaprotestovalo, že ho nenechám v klidu. Odštrachala jsem se do koupelny a zkontrolovala plnicí se vanu. Voda tekla pomalu – nová informace k doplnění mých encyklopedických vědomostí o Charlieho existenci.

„Mám se stavit? Přinést sváču?“ zeptala se Amy. „Můžeme ho třeba ukecat, ať se s náma zase dívá na *Notting Hill*. To je vždycky sranda.“

„Asi bych si s ním měla o pár věcech promluvit,“ zívla jsem. S prášky proti bolesti, příslibem horké vany a veškerým stresem toho dne jsem se chtěla jen vykoupat, zalézt do postele a dělat, že to všechno byl jen sen. „Nevadí?“

„Jo, jasně, chceš ‚mluvit‘ s Charliem,“ řekla. „A já si chci povídat s Channingem Tatumem.“

„Dej vědět, jestli zavolá.“ Znovu jsem zívla a ponořila ruku do vody. „Ahoj zítra.“

„Ahoj zítra,“ odpověděla. „Užij si ‚mluvení‘.“

Položila jsem mobil do bezpečí na Charlieho koupelnovou skříňku, svlékla se a posadila na kraj vany. Když jsem se rozhodovala, komu zavolat, vybrala jsem si bez velkého rozmýšlení Charlieho. Amy jsem nemohla volat, ať mě vyzvedne z policejní stanice, protože bych jí nejdřív musela vysvětlit, jak jsem se tam dostala, a mohla by pro mě těžko přijet, kdyby ji zatkli za zabití Vanessy. Charlie mi připadal jako snadnější volba; nebude mě moc dusit a určitě přinese něco na zub. Ale taky to znamenalo, že se nevyhnu rozhovoru, který už odkládám velkou část týdne. A za necelých čtyřiaadvacet hodin mě čeká další konverzace, na niž se netěším: setkání s agentkou ohledně Milána.

Vklouzla jsem do vany a snažila se ponořit rameno do vody a nena-močit si vlasy. Trvalo by věčnost, než by uschly.

Musím jen vyřešit, co chci. Brnkačka, no ne? Ale pořád jsem v tom neměla jasno, a čím víc jsem přemýšlela, tím víc jsem tápala. Přece nemůžu zavřít oči a jednoduše skočit. Než se investuje, musí se nejdřív důkladně omrknout terén. Což jsem udělala, a navíc zavolala do pojišťovny, provedla celkovou analýzu rizik, a pořád ne a ne se rozhodnout. Ještě nikdy jsem se s ničím tolik nepotykala, ale od Havaje jsem byla úplně mimo. Místo aby můj mozek jednoduše vyklopil ano nebo ne, proměnil se v kouzelnou kouli Magic 8 Ball, hračičku k poskytování rad. Výsledek je nejasný; zeptej se později; teď ti to radši nebudu říkat.

Otočila jsem prsty u nohou kohoutek s horkou vodou a sledovala, jak hromada pěny pokrývající mé tělo roste a roste a hned vzápětí bublinky praskají a mizí.

S hlasitým našťvaným povzdechem jsem se ve vodě ponořila hlouběji. Kašlu na vlasy – stejně jsou přišerné.

Být dospělák je děsnej opruz.

Když jsem se na gauči probudila, slunce ještě svádělo předem prohranou bitvu. V pokoji bylo příjemné teploučko a v přítmí se nedalo poznat, jak moc by to tam chtělo vyluxovat. Zahýbala jsem prsty u nohou v ponožkách, které jsem našla, očichala a shledala vhodnými k nošení, a hlasitě zívla.

„Hele, budí se!“ zavolal Charlie z kuchyně. „Je ti líp?“

„O moc líp,“ řekla jsem. Prášky utlumily bodavou bolest v rameni,

a dokonce mi už nepřipadalo, že mám v hlavě piliny. „Chce to častěji nějaký ten úraz, tyhle pilulky jsou bezva.“

„No super, jsi tady tři hodiny a je z tebe závislák.“ Vyklonil se ze dveří, v ruce vařečku. „Co tomu řekne Amy?“

„Nejdřív by chtěla vědět, proč máš v ruce vařečku,“ nadnesla jsem. „Co to tam provádíš?“

„Chystám večeři.“ Charlie vypadal, že je sám se sebou náramně spokojený. „Vařím pro nás večeři.“

„Beru to zpátky, není mi líp.“ Posadila jsem se a přetáhla si druhé půjčené tričko toho dne přes kalhotky. Amy je moc malá, Charlie moc velký. Třeba jednou najdu někoho, kdo je akorát. „Musela jsem se praštit nejen do ruky, ale i do hlavy; asi mám halucinace. Ty přece připálíš i pečené fazole.“

„Když chlap přijde o práci, dělá to s ním divy,“ řekl Charlie a zmizel zase v kuchyni. „Zábavy jsem si užil víc než dost. Nemůžeš pořád jen hrát hry o kradení aut a dívat se na *Perníkového tátu*, nebo si začneš myslet, že dát se na zločin je taky možnost, jak se uživit.“

Charlie a já jsme ještě před dvěma týdny společně pracovali pro Donovan & Dunninga, reklamní agenturu v Holbornu. Já vedla tvůrčí tým a Charlie byl vedoucí účetního oddělení, což většinou znamenalo, že já si čtrnáct hodin denně lámala hlavu, jestli by při prodeji toaletního papíru cílová demografická skupina reagovala lépe na veselou veverku nebo přátelského medvěda, kdežto on vzal majitele fabriky na toaletní papír na večeři a požádal je o víc peněz. Ale podobně jako spousta jiných agentur, jejichž šéfové raději rozhazují plnými hrstmi, než aby svým zaměstnancům připláceli na penzi, ani firma Donovan & Dunning nebyla připravená na hospodářskou recesi a velkolepě zkrachovala, takže jsme se s Charliem a zhruba dalšími čtyřiceti lidmi ocitli bez práce.

„Díváš se místo toho na *Prostřeno*?“ zeptala jsem se. „Velice zajímavý vývoj událostí.“

„Moc mi to nejde,“ přiznal a přinesl do obýváku dvě sklenice, plné až po okraj bílého vína. Co se hodí ke kodeinu víc než víno? „Ale dělám, co můžu. Vařím chilli a nemám červené fazole, tak jsem tam frkl bílé od Heinze. To je určitě v pohodě, že jo?“

„Ne,“ řekla jsem, napila se vína a držela se, abych sebou neškubla. Charlie si na víno nikdy moc nepotrpěl a tohle evidentně koupil kvůli mně. Kéž by si radši ušetřil námahu, pomyslela jsem si bezděky. „Pečené fazole do chilli nepatří, ale opravdu zírám, že se snažíš.“

„Tak to budeš zírat, jak válím při objednávání pizzy.“ Posadil se vedle mě a vytáhl ze zadní kapsy mobil. „V tomhle jsem kabrňák.“

„Každý má talent na něco,“ odpověděla jsem.

Nohama se dotkl těch mých, v příliš velkých půjčených ponožkách, a přišlápl mi prsty, až mě odshora dolů zaplavilo teplo. Nebo to bylo tím vínem, těžko říct. Než jsem se prospala, visely mezi námi rozpaky, ale už se rozplynuly; chtěla jsem na něj jen tiše civět, zatímco ťuká do mobilu a objednává pizzu. Ale možná za to taky mohlo víno.

„Přivezou ji za pětáctyřicet minut,“ zazubil se a otočil se ke mně. Rychle jsem se napila vína a doufala, že můj obličej není až tak rudý, jak mi připadá. „Tak co budeme v příštích pětáctyřiceti minutách dělat?“

„Přestaň,“ vykřikla jsem a odstrčila Charlieho ruku od svého obličej. „Tohle nesnáším.“

„Jde ti to hrozně,“ smál se a chvíli bušil na tlačítka ovladače, až na monitoru před námi rozdrtil mou figurku na krvavou kaši. „Jak můžeš být takhle levá?“

„Protože už hodinu piju na prázdný žaludek,“ řekla jsem, přihodila kvůli důrazu škytnutí, a když s bezuzdnou radostí uškubl mé figurce hlavu, mrskla jsem znechuceně ovladač na pohovku. „A nemám penis.“

„Spouště holek jde hraní dobře,“ namítl Charlie ve chvíli, kdy se na gauči mezi námi rozsvítil jeho mobil. „Seš prostě kopyto. Díky bohu, že už je tu pizza a nemusím tě znovu zabít.“

S nohama složenýma pod sebou jsem se dívala, jak ji běží dolů vyzvednout, a samolibě se usmívala jako žena, co tráví večer hraním počítačových her a popíjením vína se svým milým. O tom přece sní každá holka, ne? Oblečená v jeho oblíbeném tričku Arsenalu a velkých měkkých ponožkách jsem vypadala rozkošně. Nebo si aspoň představovala, že vypadám rozkošně, a nemínila kontrolovat v zrcadle, jestli se náhodou nepletu. Tohle je vše, co jsem kdy chtěla. No, možná jsem si v naší

budoucnosti nepředstavovala tolik kol smrtícího zápasu *Mortal Kombat*, ale za pizzu jsou rozhodně body k dobru.

„Nese se večerě!“ Charlie vtrhl do dveří s obrovskou bílou krabicí na pizzu a sladěnou plastovou taštičkou, visící na jeho zápěstí. „Dáš si kolu?“

„Je dietní?“

„Ne, není dietní.“ Opatrně položil pizzu na ne moc čistou podlahu a podal mi ubrousek.

„Tak zůstanu u vína.“ Zvedla jsem sklenku, aby mi dolil.

„Vína a pizza...“ Popadl ze stolku skoro prázdnou láhev a dolil mi. „Jsme prakticky Italové.“

Odklopila jsem víko krabice a nevěšala si ho.

„Havajská?“ zeptala jsem se. „To má být vtipné?“

„Chci o Havaji vědět všechno – a od Amy se moc nedovím, odmítá se mnou mluvit.“ Podal mi papírovou utěrku místo talíře, popadl velký mazlavý klínek pizzy a znovu se usadil na gauči. „Pořád jen říká, že jsem vošoust a už jí nemám volat. Bylo to tam úžasné?“

„Jo, úžasné.“ Pečlivě jsem volila slova a soustředěně vzpomínala na moře, písek, vůni ranního pečiva, pěkné růžové kytky a ananas, co chutná úplně jinak než ten na téhle pizze. „Je tam opravdu krásně.“

„Pořád nemůžu uvěřit, žeš to udělala, Tess,“ řekl. „Sbalila se a odletěla na druhý konec světa. To přece vůbec nejsi ty.“

Pokrčila jsem rameny a vybírala z klínku pizzy žalostné kousky ananasu z konzervy. Nemá tušení.

„Být já mě nedostalo moc daleko, že ne?“ Otřela jsem si ruce o papírový ubrousek a stočila vlasy do uzlu vzadu na hlavě. „Potřebovala jsem od všeho utéct.“

Přízrak hubené bloncky v rohu místnosti taktně zakašlal a pohodil hřívou.

„Od všeho?“ zopakoval Charlie.

„Však víš, práce a tak dál,“ řekla jsem a snažila se vyjasnit mu situaci, aniž bych vyslovila jisté jméno začínající písmenem V. Pokud je neuslyším, co budu živa, nebudu si stěžovat.

Charlie objal mohutnou dlaní křehkou vinnou sklenku a přikývl. „Vanessa.“

Pouhých patnáct vteřin. Žádná sláva.

„Víš...“ Odkášlal si a napil se. „Já a ona... to přece nesouvisí se mnou a tebou.“

„Nechci o tom mluvit.“ Myslela jsem to naprosto vážně.

„Prostě k tomu došlo.“ Z nějakého důvodu žvanil dál. „Já vím, nebylo to chytré, ale jako by patřila do jedné škatulky a ty do druhé a nikdy by mě ani nenapadlo, že patříš tam, co ona, protože ty seš ty a ona je ona a ty jsi prostě z důležitější přihrádky. Dává ti to smysl?“

„Ne, ani trošičku,“ odpověděla jsem. „Vážně o tom nechci mluvit, opravdu ne.“

„Nikdy jsem k ní nic necítil,“ pokračoval ve vysvětlování, přestože jsem ho konkrétně žádala o opak. Divoce šermoval rukama a oháněl se piz-zou, jako by šlo o nějakou berličku. „Prostě jsem myslel... tak nějak se to seběhlo.“

„Šlo jenom o sex,“ řekla jsem a vrátila se v mysli ke chvíli, kdy jsem takhle slova slyšela naposled.

„Já vím, jsem pitomec, nechal jsem se ovládnout svým ptákem a ty mi nikdy neodpustíš...“ Podívala jsem se jinam, ale slyšela jsem cinknutí vinné láhve o okraj sklenky. „Jo, fakt jenom sex. Jsem mužskej. Byl jsem opilej a v dohledu se objevila svolná ženská; je mi jasný, že to bylo nejhorší rozhodnutí, co jsem kdy udělal.“

Ucucla jsem vína a chvíli zvažovala, co říct. Před dvěma týdny by mi takhle výmluva způsobila v hlavě explozi, ale teď, když jsem z vlastní vůle šlápla vedle s jistým svolným chlápkem, jsem tomu téměř rozuměla. Téměř.

„Kdybych mohl, vezmu to zpátky.“ Charlie slezl z pohovky a jeho dlouhé nohy chvíli klečely na víku krabice od pizzy, než se nadzvedl a odstrčil ji; dívala jsem se, jak sviští přes místnost a mizí pod křeslem. „Kdybych věděl, k čemu může dojít s tebou, nikdy bych...“

„Jsi opilý,“ řekla jsem napůl s nadějí. „Teď o tom nemusíme mluvit.“

„Měl jsem dva týdny na přemýšlení, Tess.“ Vzal mi z rukou sklenici s vínem a papírový ubrousek, sloužící jako talíř na pizzu.

Měl vlahý dech a táhlo z něj víno, ale voněl pořád stejně jako v den, kdy jsem ho potkala poprvé. Směs Head & Shoulders a vody po holení Issey

Miyake, co na sebe naplácal, než ráno odešel z bytu, a pod tím vším ono útěšné, bytostné charliovství, co se kolem mě už asi tak tisíckrát ovinulo.

„Vím, že jsem to podělal. A nejen kvůli tomu, co a s kým jsem proved, taky tím, že mi celé ty roky nedocvaklo, jak jsi senzační. Jsi moje nejlepší kamarádka. Umíš mě rozesmát, staráš se o mě, jsi vždycky nablízku. Sice kopejtka, když máš někoho rozcupovat, ale to je fuk. Je toho strašně moc, v čem jsi úžasná. Nemůžu uvěřit, že mi to nedošlo dřív.“

„Co?“ Nervózně jsem se zasmála. „Co je na mně úžasného?“

„Všechno,“ zazubil se. „Líbí se nám stejné filmy, stejné pořady v telce, máme rádi stejnou hudbu. Bože, jako bychom byli jeden pro druhého stvoření. Ty jsi v podstatě já a já jsem v podstatě ty.“

Chtěla jsem zpátky svoje víno. Skutečně? *Opravdu* máme rádi stejné věci? A vážně chci být s někým, komu se líbím, protože jsem úplně jako on? Strašně nerada to přiznávám, ale asi bude pravdivější říct, že jsem měla ráda to co on, abychom měli víc důvodů trávit spolu čas. Nikdy jsme nedělali nic, co bych navrhla já – protože jsem nikdy nic nenavrhla.

„Potřebuju tě ve svém životě.“ Charlie se nenechal odradit mou zamyšlenou odmlkou. „A ne jako kámošku. Teprve teď mi dochází, jak moc tě potřebuju. Hlavně neříkej, že už je pozdě.“

Vlastně mi nedal šanci říct cokoli. Místo toho mě vzal za ruce a přitáhl mě k sobě.

„Tess,“ zašeptal. „Moje Tess.“

Tohle přece chci: být jeho, patřit k němu.

Pomaloučku a hebcem mě políbil na rty, a plná vína a motýlků jsem mu políbek oplátila. Zavřela jsem oči, nechala se jen tak unášet a líbala Charlieho Wildera, jako by na téhle planetě neexistoval žádný jiný mužský.

A přitom jsem věděla, že to není pravda.

Kapitola třetí

Na druhý den jsem se hodně brzy ráno probudila v Charlieho posteli. S Charliem, ale bez oblečení. Svléknout se do naha mi večer připadalo jako velice dobrý nápad. Podle veškerých běžných norem jsem za sebou neměla dobrý den a zdálo se, že nic tolik neodpoutá mou mysl od větších problémů jako dobrá šoustačka. To je jedna z těch zábavných novinek, co jsem se o sobě nedávno dozvěděla. A přes všechno, co jsem o sobě zjistila, mi bohužel vypadlo z hlavy, do jakých malérů mám sklon zabřednout, pokud si sundám kalhotky. Vyspat se s Charliem se před dvanácti hodinami jevílo jako hřejivá, konejšivě povzbudivá představa, ale když jsem se za svítání probudila v jeho klukovsky modré ložnici, přes níž putovalo sluneční světlo, něco mě napadlo, a ať jsem sebou v posteli házela a vrtěla se jakkoli, nemohla jsem se té myšlenky zbavit.

Nick Miller.

Hovím si v posteli s mužem, do něhož jsem deset dlouhých let trýznivě zamilovaná, a dokážu myslet jen na to, jak jiné by bylo probudit se vedle Nicka. Znovu a znovu jsem zavírala oči, ale jen co na mě začalo jít spaní, objevil se tam. Hleděl přímo na mě s těma modrýma očima a popelavě světlými vlasy a já se celá tetelila.

Probudit se nahá s jedním mužem a dokázat myslet jen na jiného je dost zvláštní a poněkud matoucí, takže jsem co nejtíšeji vyklouzla z postele, popadla oblečení z včerejšího večera a po špičkách se kradla ke dveřím ložnice. Potřebovala jsem jen deset minut, abych si uvařila šálek čaje. Nebo můžu zajít na krátkou procházku, provětrat si hlavu. Vlastně by mohlo být fajn zajet k Amy. Můžu Charliemu nechat vzkaz. Jo, dobrý nápad. Nechám vzkaz, to bude v pohodě. Všichni mají rádi vzkazy...

„Dobré ráno.“

Zarazila jsem se ve dveřích, jednou rukou stahovala půjčené tričko přes lem kalhotek a druhou se snažila vnutit nějaký tvar vlasům. Charlie si hřbetem ruky promnul obličej a usmál se.

„Ahoj.“

No co, aspoň si nemusím lámat hlavu, co napsat do vzkazu.

„Kam máš namířeno?“ zeptal se, celý se v posteli protáhl a já odvrátila zrak. Ještě ani teď, v osmadvaceti, se nedokážu zpřímá podívat na penis. Aspoň ne za denního světla. Rozhodně ne strážlivá.

„Jdu jenom zapnout konvici,“ odpověděla jsem, vlasy přes oko. Přece umím být sexy, pomyslela jsem si, opřela ruku o pas a prohnula se v bocích. A hned si zase stoupla rovně, protože jsem si připadala pitomě. „Hned jsem zpátky.“

„Nemám chuť na čaj,“ řekl, odhrnul lůžkoviny a popleskal matraci. Jakmile sundal příkrývku, dalo se těžko nevidět, na co má chuť. Zrudla jsem od hlavy až k patám a stočila pohled jinam. O Charliem jsem deset let fantazírovala a už jsme spolu dvakrát spali, ale dívat se zpřímá na jeho ptáka připraveného k akci je na mě pořád ještě moc.

„Chce se mi čurat,“ vypadlo ze mě, než jsem stihla uvážít, jak jsou ta slova neuvěřitelně nesexy. Charlie se zamračil a odmávl mě. „Hned jsem zpátky.“

Když jsem se v koupelně bezpečně zamkla, sedla jsem si na záchod a přitiskla obě ruce k obličejí. Co se děje? Proč je to tak divné?

Jen kdybych mohla přestat myslet na Nicka.

„Vždyť na něj nemyslím,“ opravila jsem se a pustila studenou vodu na pochybně vypadající žínku. „Vůbec ne.“

Proč bych na něj myslela? Právě jsem se probudila v náruči senzačního mužského, který měří sto devadesát centimetrů, má všechny zuby a koupil mi pizzu. Ve světě online seznamek je Charlie úlovkem století.

„Takže na Nicka nemyslím.“ Popleskala jsem se ledovou žínkou po tvářích. „Lituju, že jsem ho potkala, ale nepřemýšlím o něm.“

Beztak není o čem přemýšlet. Sice je tak pohledný, že Matthew McConaughey oproti němu vypadá, jako kdyby sletěl ze stromu a cestou dolů se ohavně praštil o všechny větve, ale co má být? No a co, že je inteligentní, vášnivý a fascinující? Jasně, sex s ním je bezva a tak náru-

živý, že mám na pažích, ramenou a bocích pořád ještě světle žluté otisky jeho prstů a jen při vzpomínce na naše společné chvíle zapomínám dýchat. A co s tím?

Nick byl *úlet*. Měla jsem aférku a ta skončila. A nejen proto, že před týdnem poslal závratně krátký e-mail „zavolej mi“ a pak nezvedal telefon a na nic nereagoval, ale i proto, že jsem se rozhodla, že je konec. Havaj byla fantazie; tohle je skutečný život. A když se to vezme kolem a kolem, až tak moc na tom netratím.

„Co se Nicka týče, jsem absolutně nad věcí.“ Rezolutně jsem se drhla žínkou. „Románek skončil, šmytec.“

Ne že by mě to trochu neštvalo. Ano, má dobrý důvod zlobit se na mě, ale když vás někdo požádá e-mailem, ať mu zavoláte, a pak mu telefonujete a on nebere hovor, je to dostatečný důvod odkázat ho rázně do kategorie „debilů“.

„Proč mi psal, ať zavolám, pokud se mnou nechtěl mluvit?“ zeptala jsem se žínky.

Neodpověděla, jen vlhce a smutně páchla.

„Je všechno v pořádku?“ Charlie zaklepal na dveře. „Zřizuješ tam krám nebo co?“

„Jen, chápeš...“ Vstala jsem a z nedostatku lepší odpovědi zrudla. „Něco dělám.“

„Aha,“ odpověděl. „Jo tak. Ehm, jasně. Nenechej se rušit.“

„Nedělám tamto,“ vykvikla jsem, protože mi došlo, že si dal dvě a dvě dohromady a vyšlo mu něco, co se pro dámu ani trochu nehodí. „Jen jsem si umývala obličej.“

Rozrazila jsem dveře a zamávala mokrou žínkou na důkaz nevinu.

„Nepoužila jsi ji, nebo jo?“ zeptal se Charlie, vzal ji mezi palec a ukazováček a opatrně začichal.

Přitiskla jsem prsty k obličejí. Neslezla mi z něj kůže. „Proč?“

„Jen tak.“ Hodil ji za mě do vany a otřel si vzadu ruku o boxerky. „Pojď sem.“

Než jsem se zmohla na protest, objal mě a opřel bradu o vršek mé hlavy. Semkla jsem ruce za jeho zády, nasadila úsměv a snažila se uvolnit. Charlieho objetí mi vždycky připadala uklidňující. Je tak vysoký, že

si proti němu připadám malá i v podpatcích, a to měřím sto pětasedmdesát čísel. Naboso to připomíná objetí s velice roztomilým yettim. Cítila jsem dotek jeho brady a slyšela, jak z něj vychází nějaký niterný zvuk podobný vrnění.

„Vraťme se do postele...“ Jezdil mi pod vypůjčeným tričkem rukama po zádech nahoru a dolů. „Od té doby, co nás vyšoupli, jsem poprvé šťastnej, že nemám práci.“

„Nemůžu,“ řekla jsem, vyškubla se a popadla ho za ruce, než se nechám unést. Znovu. „Mám nějakou schůzku.“

Sice jsem si gratulovala, že naslouchám svému mozku, a ne vagíně, ale i tak bylo těžké nepadnout Charliemu do náruče a nenechat se odnést zpátky do postele. Takhle to dopadá, když s nikým nespíte celou věčnost a pak najednou máte haldu sexu – ztratíte vládu nad všemi rozumnými impulzy svého těla.

„Schůzku?“ Charlie ledabyle odstrkoval svou erekci jako nějakého zlobivého psa. „S kým se máš sejít? Takhle brzy ráno?“

„S agentkou,“ odpověděla jsem a dívala se mu zpříma do očí. „Totiž... na Havaji jsem fotila. Pro časopis.“

„Tys tam fotila?“ zeptal se a konečně nechal svůj penis být. „Jako pracovně?“

„Jo, přesně tak,“ přikývla jsem a dívala se na své ruce. Jak to co nejvíc zestručnit? „Jen tak jsem se nerozhodla jet na Havaj. Jela jsem tam fotit jednoho chlápka pro časopis *Gloss*. Má v New Yorku nóbl obchoďák a odchází na penzi, tak o něm dělají článek.“

„Měla jsi ho fotit?“ Charlie překřížil paže, až se mu vyboulily bicepsy. „Jako na zakázku?“

„Jo, fotila jsem ho,“ řekla jsem a vůbec se nedívala na jeho paže. „Na zakázku.“

„Vždyť nejsi fotografka,“ podotkl. „Jsi tvůrčí šéfka v reklamní agentuře.“

„Technicky vzato jsem teď víc fotografka než tvůrčí šéfka,“ odpověděla jsem. „Přece víš, že mě focení vždycky bavilo.“

„Vážně?“

„Tak či onak, ty fotky se jim hodně líbily – časopisu i Alovi, tomu chlápku, kterého jsem fotila. A chce, abych jela do Milána a dělala

další fotky pro projekt, na němž pracuje. Nejspíš kariérní retrospektiva nebo něco na ten způsob.“

„Páni,“ vydechl Charlie a sedl si na kraj pohovky. „No bezva. Cvo-kárna, ale senzace.“

„Chápu, proč ti to připadá ulítlé,“ řekla jsem a zahýbala nejdřív jedním palcem u nohy a pak druhým. „Ale opravdu ráda fotím a vychází najevo, že mi to jde.“

„A pojedíš?“ zeptal se. „Do Milána?“

Zachmuřila jsem se a pokrčila rameny. „Nevím.“

„Chceš tam jet?“

„Chci čaj,“ odpověděla jsem, vstala a šla rovnou do kuchyně. Charlieho byt znám stejně dobře jako jeho samotného; ještě než za mnou stačil vykročit, přichystala jsem na linku dva hrnky a voda v rychlovarné konvici vřela.

„Čaj chceš vždycky,“ řekl Charlie, otevřel ledničku a vytáhl mléko. „Ale opravdu chceš zrovna tohle? To focení?“

„Namouduši nevím.“ Nedokázala jsem se na něj podívat. Proč je to tak těžké? Vložila jsem do každého hrnku čajový sáček a cítila, jak mě u toho trapného rozhovoru štipají v očích slzy.

„Kdy se musíš rozhodnout?“ zeptal se. Proto je skvělý vedoucí účtárny, bazíruje na detailech. „Kdy bys musela jet? Víš, jak dlouho budeš pryč?“

„Brzy,“ řekla jsem a vybyndala mléko na linku. „A pár dní bych se tam zdržela.“

„Kolik?“ Vrátil mléko do ledničky a vzal si čaj. „Tři? Čtyři?“

Zamíchala jsem čaj lžičkou, co se nehodila ke zbytku jeho příborů, a dívala se, jak mléko víří a nápoj se rovnoměrně barví.

„Nejsem si jistá.“

Lhala jsem. Věděla jsem to. Agentka Veronica mi ohledně práce poslala několik dlouhých a podrobných e-mailů a používala čím dál jadrnější slovník. Agentka Veronica mluvila bez obalu.

Ta práce by trvala přinejmenším tři měsíce, nejspíš víc. Zbytek července, srpen, září a kus října. Dost možná bych byla pryč až do Vánoc. Jak jsem tam stála v Charlieho kuchyni v kalhotkách a třímala hrnek horkého čaje, jako by se svět kolem mě zastavil a najednou jsem nedokázala najít

správná slova, jimiž mu to sdělím. Tak jsem neřekla nic. Zdálo se, že to pro mě začíná být vážný problém.

„To zní jako senzační příležitost,“ řekl Charlie a nasypal si do hrnku horu bílého cukru. Neměla jsem dovoleno sladit mu čaj, nikdy jsem do něj nedala dost cukru. „Totiž, po univerzitě jsi nikdy necestovala nebo tak něco. Mohla by to být legrace.“

„Není to až tak jednoduché, nestačí jen sbalit bágel a sednout do letadla.“ Nadechla jsem se a cítila, jak svět zase nabírá normální obrátky; drmolila jsem výmluvy, které jsem vykládala i sobě pokaždé, když se mě začalo zmocňovat sebemenší nadšení. „Nemám kde bydlet, nemám peníze, dokonce ani foťák. A jo, fotky z Havaje se povedly, ale jde o mnohem víc. Tohle není jen taková legrácka, ale práce, pro jakou by skutečný fotograf vraždil. Opravdu nevím, jestli na to mám.“

„Tess Brookesová, máš na cokoli, když se do toho pustíš,“ řekl Charlie, jeho tmavě hnědé oči jasné a plné odhodlání. „Jak jistě víš. Nebo to aspoň vím *já*. Kolikrát ti to mám říkat?“

Podívala jsem se na něj a trochu se za hrnkem poušmála. Samozřejmě mi musel připomenout, že není jen senzační v posteli a má životní láska, ale taky pořád můj nejlepší kamarád.

„Pořídit si foťák je snadné, ne? A ještě jsi mi neukázala ty fotky z Havaje, kruci, ale nevěřím, že bys neodvedla perfektní práci. Jako vždycky.“

„Myslíš proto, že mám obsedantně kompulzivní poruchu?“ zeptala jsem se.

„Protože tvrdě dřeš a jsi dobrá ve všem, co děláš,“ řekl a rozlil čaj kolem svých bosých nohou. „A co se týče bydlení – přece můžeš být tady.“

„Nejsem moc dobrá spolubydlící, jak by ti Amy jistě potvrdila,“ řekla jsem, utrhla ubrousek z kuchyňské role a utřela ten čurbes; v zasutém koutku myslí mi nejjistě imponovalo, že vůbec má kuchyňské ubrousky. „A tvůj pokoj pro hosty je fakt mrňavý. Navíc tam máš surfovací prkno. Kdys naposledy surfoval?“

„Nemyslím nastěhovat se jako spolubydlící,“ řekl Charlie. „Nechci tě v pokoji pro hosty.“

Pomaloučku jsem si stoupla, v ruce umouněný ubrousek. Jeho podlaha potřebovala vygruntovat. „Cože?“

„Jak ti chutná čaj?“ zeptal se.

Opřená o skříňky, přímo oslnivá v pánském tričku zmačkaném až běda, s rozčuchaným hnízdem vlasů a třímající umatlaný papírový ubrousek jsem v duchu pátrala po správných slovech. Charlie se opíral o ledničku, nohy překřížené v působivě bezstarostné póze.

„Žádáš mě, ať se k tobě nastěhuju a nejen jako spolubydlící?“ zeptala jsem se a zmuchlala ubrousek v dlani do malé kuličky. „Vážně?“

„Řekl bych: ‚Vím, že to vypadá trochu unáhleně‘, ale neboj.“ Odložil čaj, vzal mi z ruky ubrousek a hodil ho do koše. Netrefil. „Měl jsem dva týdny, abych o tom přemýšlel, ale vůbec jsem je nepotřeboval. Vím, co k tobě cítím. Jsi má nejlepší kamarádka a myslím, že tahle noc je důkazem, že ten senzační sex nebyla jen jednorázovka, tak nač dělat okolky?“

„Vím o pár důvodech,“ odpověděla jsem. Ve skutečnosti mě nenapadlo, co říct. Zнала jsem jen jeden důvod, ale opravdu mi nepřipadalo vhodné mu zrovna teď vykládat, že jsem celou dobu na Havaji šoustala s někým jiným, zvláště když on evidentně seděl v Londýně na zadku a velice důkladně se nimral ve svém svědomí. „Totiž, já... je to hrozně narychlo, Charlie. Je mi z toho všeho kapku šoufl.“

„Šoufl?“ Vypadal schlíplé – pochopitelně.

„Jsem ohromená,“ vysvětlovala jsem. „Zmatená.“

Trhl sebou. „Takže teď asi není nejlepší chvíle říct ti, že už jsem pro naši agenturu něco rozjednal?“

„Vždyť žádnou nemáme,“ namítla jsem. „Cos udělal?“

„Nezlob se.“ Natáhl ruce před sebe, aby se bránil, kdybych na něj chtěla podniknout nějaký chabý útok, a popadl výtisk *Marketing Week*, nenápadně schovaný na mikrovlnce. „Všiml jsem si, že Perito's hledá agenturu pro novou reklamní kampaň a v jejich oddělení marketingu dělá jeden kluk z našeho fotbalového týmu. Vím, že bys pro ně vymyslela něco skvělého, tak jsem se zeptal, jestli se o tu zakázku můžeme ucházet. A on že jo, poněvadž se mu tvoje práce strašně líbí.“

„Strašně se mu líbí moje práce?“ zeptalo se místo mě mé ego.

„Úplně tě žere,“ přikývl Charlie. „Zná spoustu tvých kampaní.“

„Takže se ucházíme o zakázku? Jen tak?“ Zůstalo ještě víno? Tenhle rozhovor chce něco silnějšího než čaj.

„Ano,“ řekl. „Ale...“

„Ale?“

„Potřebuje něco vidět do pátku, protože příští pondělí začnou jednat s agenturami. A my budeme jedna z nich.“

„To je necelý týden!“ Děsně ráda konstatuju něco, co je evidentní. „Museli bychom za pár dní vymyslet celou marketingovou kampaň, jen ty a já?“

„Jo, ale Tess, představ si, Perito's Chicken jako náš první zákazník. Naši vlastní agentury!“ Charlie se tvářil nadšeně. Poznávala jsem to nadšení, donedávna jsme ho sdíleli. „Není to úžasné?“

Velice znepokojivé. Kdyby mi tuhle otázku někdo položil před dvěma týdny, nedokázala bych slovy vyjádřit, jak je už jen ta představa senzační. Hopsala bych radostí, šťastná jako blecha.

Charlie Wilder mi nabízí, ať se k němu nastěhuju. Charlie Wilder po mně chce nápady na kampaň pro hotové portugalské omáčky ke kuřeti. Charlie Wilder mě žádá, ať s ním rozjedu zbrusu novou reklamní agenturu. Ale kdepak, já musela podniknout krajně otravnou sebepoznávací cestu na Havaj a seznámit se s blbečkem, který by se válel po zemi a pukal smíchy, když o tomhle věděl.

„A nejde jen o Perito's.“ Charlie mlél dál, snažil se mě ukecat. „Mluvil jsem s některými z našich starých klientů, mají taky zájem. Chtějí s námi spolupracovat třeba kuchyňské utěrky Squiggles.“

Tím se aspoň vysvětluje, proč má Charlie tolik papírových utěrek.

„A Brookes & Bryan, ti klenotníci, co jsme s nimi nedávno podepsali smlouvu, jsou taky pro. A určitě získám i Noodle Pots. Jsi nejlepší kreativní ředitelka, co jich je, bez tebe do toho nemůžu jít. Všichni chtějí tebe, ne pitomého vedoucího účtárny. Potřebuju tě.“

Charlie ke mně přistoupil, natáhl ruku a pocuchal mi vlasy.

„Tak něco řekni. Ani trošičku tě to nezajímá?“ Jeho ruka uvízla někde u mého ucha.

Zachvěla jsem se a snažila se oddělit pocity profesní hrlosti od sexuální touhy. Nevěděla jsem jistě, jestli to dokážu. Což mě trochu vytáčelo.

„Musím jít na tu schůzku,“ hlesla jsem chabě. „Můžeme si o tomhle promluvit později?“

Charlie vycítil porážku a přestal. Jedna moje část byla zklamaná, že mě neodtáhl za vlasy k troubě, nepřehnul mě přes ni a neošukal tak, že bych přišla o rozum a odsouhlasila, co po mně chce, kdežto ta část mého já, co každé ráno vstala v sedm, oblékla se a spořádaně začala plnit své povinnosti, si ho vážila za to, že mi dá čas a prostor, abych si mohla všechno rozmyslet a rozhodnout se. Koneckonců, mluvíme o laskavém a milujícím Charliem, ne o tom hnusném prevítovi Nickovi.

Ne že bych na Nicka myslela.

„Tess Brookesová, ty zatracená kačeno!“

Jen co jsem vkročila do kanceláře, agentka Veronica vstala, vytáhla z pusu žváro a sevřela mě v nedobrovolném a nevábém objetí.

„Šoupli prdel na židli. Dáme čaj? Jo, dáme čaj.“ Odmaširovala ke dveřím a delikátně zakašlala. „Dva hrnky čaje, až se k tomu kurva dostanete, kdyby vám to doprdele nevadilo.“

Práskla za sebou dveřmi, potřásla hlavou a zase si sedla ke stolu. „Najít výpomoc je hrůza,“ postěžovala si. „Tak co, musím tě proplesknout, abys dostala rozum, nebo jdeš potvrdit, že letíš?“

Veronica, nutno říct, je impozantní žena. Velice blond s velice rudou rtěnkou a neustále obklopená mračnem cigaretového dýmu, které vám vyrazí dech z plic ještě dřív, než máte šanci dostat se ke slovu. Ne že byste se k němu dostali moc často. Típla rudě orámovaný nedopalek špičatými nehty ve stejném barevném ladění a opřela se v křesílku. Usazená na krajíčku židle a s kabelkou pro jistotu položenou na koleni jsem čekala, až něco řekne. Nikdy neuškodí umístit mezi Veronicu a vaše životně důležité orgány nějakou potenciální zbraň.

Po čtyřech vteřinách jejího mlčení jsem usoudila, že je bezpečné promluvit.

„No, víte...“

„Nechci slyšet žádný vytáčky!“ zařvala, praštila rukou do stolu a vytáhla ze zásuvky další krabičku Silk Cut. „Chci slyšet: Promiňte, Veronico, že se celej tejden chovám jako nevděčná husa. Jste úžasná, Veronico. Kdy mám odlet do Milána, Veronico?““

„Musela jsem přemýšlet o spoustě věcí,“ namítla jsem, zatímco z krabičky strhávala plastovou fólii.

„Chodila jsi v dešti sem a tam? Čučela na řeku a říkala si, co by kdyby?“ zeptala se. „Na to se vyser. V neděli odjíždíš.“

„Tenhle týden nepršelo...,“ zabručela jsem zmateně. Pak mi docvaklo, co právě řekla. „Cože?“

„V neděli. Odjíždíš v neděli.“ Veronica si dala velkou péči, aby každé slovo vyslovila velice zřetelně, jako kdybych byla prostoduchá nebo měla dlouhé vedení. Věděla jsem celkem jistě, že si o mně myslí obojí. „V pondělí začínáš pracovat, takže mi připadlo jako dobrý nápad koupit ti letenku na neděli. *Comprende?*“

„V neděli nemůžu odjet,“ řekla jsem a přitiskla kabelku víc k tělu. „Neděle je pozítří. Nejsem připravená.“

„Tak proč tady sedíš jako pecka?“ zeptala se. „Jed' domů, umyj si háro, sbal bágly a nachystej pas. Prostě jedeš.“

„Veronico...“ Zvedla jsem ruku a dotkla se svých vlasů. „Nemůžu se jen tak sebrat a odjet v neděli na tři měsíce pryč.“

„Proč? Nemáš práci, nebo snad jo? Nemáš kde bydlet...“ Odmlčela se, aby si znovu zapálila; buď nevěděla o tom zákonu ohledně kouření na pracovišti, nebo jí byl ukradený. Spíš to druhé, usoudila jsem. „Podle toho, co jsem slyšela, máš kliku, že se mnou tenhle rozhovor nevedeš ve slušivý oranžový kombinéze. Díkybohu, že tě nešoupli za mříže, holka. Nějaká mužatka by si z tebe do půl hodky udělala panenku na hraní.“

„Kdo vám řekl...? A víte co, to je fuk.“ Zamrkala jsem a snažila se vypudit z hlavy děsivou představu, kterou tam právě nesmazatelně vryla. „Je toho zkrátka na mě moc. Jet pozítří na tři měsíce do Itálie. Ani neumím italsky.“

„Všichni tam uměj anglicky.“ Zaplašila mé obavy mávnutím žhnoucí paže.

„Opravdu?“ zeptala jsem se.

„Asi ne, ale ti, co neuměj anglicky, nejspíš beztak nemají co zajímavého říct.“ Ukázala na mě a při každém slově bodala hořící cigaretou do vzduchu. „Prostě. Jedeš. Do Milána. V neděli.“

„Nemůžu odjet na tři měsíce,“ odpověděla jsem, hlavu plnou Charlie-

ho ranní erekce a pikantního kuřete Perito's. Ne pohromadě, no fuj. „Nemůžu.“

Veronica si s dlouhým nikotinovým povzdechem opřela záda, přimhouřila oči a upřeně se na mě zadívala; její asistentka se s přidušeným kuckáním prostrachala dveřmi a postavila na stůl dva hrnky čaje.

„Víte, že byste na pracovišti neměla kouřit, že ano?“ zeptala jsem se a popadla svůj čaj, aby ubylo jedné horké věci, kterou po mně může hodit.

„Jím tady, spím tady a taky tu kadím, sprchuju se a šoustám.“ Veronica rozdrtila napůl vykouřenou cigaretu v popelníku, předklonila se a krvavě rudými drápy sevřela okraj stolu. „Neumím si představit, že by mi někdo nakázal, ať nečudím. Doufám, že ti to nevadí?“

„Ne,“ vyhrkla jsem. „Připadá mi to celkem uklidňující.“

„Kouřeš tví rodiče?“

„Ne,“ odpověděla jsem a cítila, jak mě jímá hrůza. „Já jen že už se to teď moc často nevidí, víte?“

Znovu se na židli pohodlně uvelebila, hrábla za sebe a otevřela okno. Teprve když jsem uslyšela zesílený dopravní randál zvenku, uvědomila jsem si, že zadržuju dech. Svatý Ježíšku na křížku!

„Tak ty nechceš jet na tři měsíce do Itálie?“ zeptala se, párkrát klikla myší a podívala se na monitor svého Macu.

Díky bohu, vrátily jsme se k pracovním záležitostem.

„Tři měsíce jsou dlouhá doba. Za tři měsíce se toho může stát hodně.“

„Jo tak, čekáš, že z nebe spadne další módní ikona a nabídne ti příležitost, jaká se vyvrbí jednou za život?“ zeptala se s rukama sepjatýma jako při modlení.

„Nechci souhlasit se třemi měsíci,“ odpověděla jsem tak neochvějně, jak to svedu. Nic moc; tvrdá hra mi nikdy moc nešla. Takříkajíc. A nejen na hřišti.

„Řeknu jim, že pojedíš na týden, omrkneš terén a pak se rozhodneš,“ prohlásila Veronica. „A jestli to bude jiný rozhodnutí než ‚díky, že mi dáváte tuhle šanci, pane Bennette, můžu vám teď políbit zadek‘, tak tě zamorduju.“

Týden. Cítila jsem, jak mě zaplavuje úleva. Týden zvládnou. Za týden se uvidí, co dál. Snad.

„Děkuju,“ řekla jsem; do hlavy se mi najednou hrnuly představy *Prázdnin v Římě* a velkých talířů těstovin. Všechno, co jsem si až dosud držela od těla, mě teď válovalo v jednom velkém italiáno-gasmu. Pojedu do Milána.

„To by bylo bezva. Jde jen o to, že mám možná ještě něco jiného. Nechci se zavázat k něčemu, co možná nebudu moct dělat.“

Veronica ke mně bleskurychle otočila hlavu. „Víš, že jsem tvoje agentka? Nemůžeš si beze mě dojednat žádné kšeft, protože pak bych tě musela zabít a měla bych z toho strašně opletačky. Děsná otrava.“

„Nejde o focení, týká se to reklamy,“ vyhrkla jsem a připravila se na ránu. „Tu jsem dělala předtím.“

„Vidíš mě teď, Tess Brookesová?“ Veronica přistrčila své bytelné kožené křesílko ke zdi za sebou a začala tlouct hlavou o tapetu důrazněji, než jak podle mě mohlo být v pohodě. „Tluču hlavou do cihlové zdi. Proč myslíš, že to dělám?“

„Protože jsem úplně blbá?“

Třeba uhodnu – jeden nikdy neví.

„Cink cink!“ Zamávala pažemi nad hlavou jako žabák Kermit ze *Sezame, otevři se* a díkybohu přestala mlátit hlavou o zeď. „Jo, seš úplně blbá. Tohle je šance, jaká se už nikdy nebude opakovat. Jsi osmadvacetiletá fotografka bez zkušeností, neprověřenej zelenáč. Měla bys dalších pět let objíždět trapný veselky v kdejakým zapadákově a fotit při hostině, poněvadž hlavní fotograf by se na to vyprdl.“

Na tom něco bude.

„V nejlepším případě bys posluhovala nějakýmu kabrňáckýmu fotografovi z módní branže, dívala se jinam, až by mu ho kouřila nezletilá modelka, zatímco ty měníš blesk, a trávila bys tolik času držením reflektorů, že bys měla pravej biceps větší než světovej šampion v onanii.“

Ani teď asi není daleko od pravdy.

„Už ti to dochází? Probereme spolu, o co tady kurva jde?“

Nepřipadalo mi to kdovíjak nutné, ale usoudila jsem, že není v mém nejlepším zájmu odmítnout, takže jsem jen vyhybavě pokrčila rameny a trochu rozpačitě zakňourala. Veronica se předklonila, zvedla ruku